

henvise den ikke alene til hans Villie, men til hans Retssans og Retfærdighedssans, idet jeg haaber, at han maa finde en Vej udenom, selv om denne Vej skulde blive den, at Staten kom til at erstatte et Privilegium, som en Gang var givet en Mand, og for hvilket han menes at burde have Erstatning, med rede Penge. Man maa ogsaa huske paa, at det her drejer sig om en Klasse Mennesker, som har forstaaet med betydelige Ofre og med anerkendelsesværdig Energi og Indsigt at faa deres Klasse fri og frælst ud af en Udvikling, som meget let kunde have malet dem ned i en Proletarklasse. De har imidlertid forstaaet at hævde sig som en Mellemstand ikke alene derved, at deres Kaar er blevet forbedret og retfærdigt forbedret, men ogsaa derved — og det er maaske Hovedpunktet —, at der dog er nogen Udsigt for dem til, hvad man kalder, en Fremtid, det vil sige til Opgang. Det forekommer mig, at det maa være alles Pligt at støtte dem i Kampen for denne Stilling som Mellemstand. Navnlig gaar det aldeles ikke an at svække dem i denne Kamp ved at gøre noget, der, som jeg udtalte før, ud fra en maaske forsvarlig Form alligevel opretholder den Uret, der sker.

Justitsministeren (Zahle): Paa min Kollega, Finansministerens Vegne skal jeg erklære, at jeg kan tiltræde de af det meget ærede Udvalg stillede Ændringsforslag og ligesom Ordføreren anbefale dem til Vedtagelse.

Jeg skal dernæst paa egne Vegne gaa over til at besvare de Angreb, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Fraenkel), fremsatte mod Justitsministeren. Den Fremstilling, det ærede Medlem gav, var paa visse afgørende Punkter ganske urigtig. Det forholder sig saaledes, at der paa St. Thomas eksisterede et reelt Apotekerprivilegium, som den, der ejede Apoteket, naturligvis havde købt for en meget høj Sum. Da Øerne gik over til Amerika, maa det antages, at dette Privilegium blev noget mindre værd, da enhver nu paa St. Thomas som overalt i de nordamerikanske Fristater har Lov til at handle med Medicin. Det var derfor muligt, at denne Mand kunde gøre et Erstatningskræv gældende overfor Staten, i hvert Fald var det rimeligt at imødekomme ham noget, og jeg søgte saa en Udvej, som paa een Gang kunde hindre, at der blev gjort Uret mod denne Mand, og hindre, at den danske Stat fik nogen stor Udgift i den Anledning, og begge disse

lige smukke Maal naaedes, for øvrigt i god Overensstemmelse med Medlemmer af alle Partier i begge Rigsdagens Finansudvalg, derved, at jeg flyttede det reelle Privilegium, som denne Mand havde, til at drive Apotek paa St. Thomas til Vejle. Det er ikke rigtigt — nu kommer jeg til de Fejl, som det ærede Medlem gør sig skyldig i —, at denne Mand fik Svaneapoteket i Vejle. Det fik han ikke. Men han har købt den Ejendom, hvori Svaneapoteket tidligere har ligget, og han har jo Lov til at købe en Ejendom. Det ærede Medlem oplyste nu, at han tillige har købt Svaneapotekets Inventar og Lager, men det har han ogsaa Lov til at købe. Det er jo rent private Arrangementer, han har truffet. Det, han har faaet Lov til af Justitsministeriet, er at drive et Apotek i den Ejendom i Vejle, han havde købt, et Apotek med reelt Privilegium, for øvrigt kun paa 30 Aar, men det er netop Privilegiet paa St. Thomas, som er flyttet til Vejle, efter at Vejle Svaneapotek er eller vil blive opslaaet ledigt og bortgivet efter de sædvanlige Regler. Men det er ikke noget enestaaende, at et reelt Privilegium er blevet flyttet fra et Sted til et andet. I 1897 og 1901 skete det ogsaa, at reelle Privilegier indenfor det danske Riges Grænser blev flyttet fra et Sted til et andet. Det er noget, som meget vel lader sig gøre, og det er juridisk set ganske uanгриbeligt. At der skulde være sket nogen Uret mod nogen ved det, her er foretaget, er en ren og skær Fejltagelse. Den nuværende Ordning af Apotekervæsenet er nemlig ikke til for Farmaceuternes Skyld, men Staten har indrettet den saaledes, som den af statslige Hensyn anser det for rigtigst at indrette den, og i den Ordning ligger det, at et reelt Privilegium indenfor det danske Riges Grænser kan flyttes fra et Sted til et andet, og Farmaceuterne har ingen Ret til at beklage sig over det, der er foregaaet. Der er derfor ingen Grund for mig til at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse eller foranledige, at Justitsministeriet tager det op til fornyet Overvejelse, thi det er en meget rigtig Ordning, som har fundet Sted, og jeg tør sige, at Statens Interesser her er varetagne paa en god og praktisk Maade.

Fraenkel: Efter hvad den højtærede Justitsminister oplyste, foreligger der ikke paa noget væsentligt Punkt nogen egentlig Misforstaaelse i min Fremstilling, thi jeg ansaa det jo ikke for udelukket — tværtimod —, at maaske alle juridiske Hensyn